

Iľko Sova z Bajusova

Meno a priezvisko autora: Timea Hirková

Škola: ZŠ Važecká 11, Prešov

Trieda: VII. A

Adresa: Švábska 28, 080 05 Prešov

Kontakt na učiteľa: michalovz.vazecka@gmail.com

„Čo si to zas vyviedla??!“ kričí Iľko na Zuzanku. Zuzka sa len súcitne pozrie na dedka a hneď odvráti zrak. Dedko nebýva ku vnučke taký hrubý, zvyčajne je veľmi milý a smiešny starý pán, ale čo ho muselo tak nahnevať, že kričí po Zuzke ako tiranosaurus? On a Zuzka bývajú na vzdialenej hviezde vo vesmíre, je veľmi malá ale aj cez to na nej žije veľa mimozemšťanov. Od tejto hviezdy ktorá sa mimochodom nazýva Bajusovo trvá cesta na Zem aj niekoľko svetelných rokov, a preto Iľko Sova nechodí tak často na Zem. A práve teraz sa balí do svojho obrovského kufra. Musí mať niečo cez dvesto rokov, ale na to, že je taký starý je veľmi pekne zachovalý. Je starobylej hnedej farby, vyrobený s hadej kože.

„Dedko... prečo sa balíš, nič také hrozné som nevyviedla,...ty.. odchádzaš?“ Iľko Sova si len povzdychne. „Musím ešte ísť do práce na niekoľko dní“ zaklamal. Zuzka nie je hlúpa a dedka pozná, prečo by jej klamal.. veď si vždy hovoria úplne všetko. „Vrátim sa za pár dní, cestou ku tebe zavolám uja Zimníka, ten ťa bude mať celý čas na starosti“. Vybral svoj cestovateľský klobúčik a ešte raz pohľadel na svoju vnučku a vzápätí zatvoril vřzgajúce dvere. Ako zatvoril dvere hneď sa zamyslel či urobil správnu vec, ale aj keby nie teraz sa vrátiť nemôže. Toto bol ten najbláznivejší nápad ktorý kedy dostal, ale zároveň bol jediný ktorý bude naozaj fungovať. Kráčal dlhšou cestičkou na raketovisko.

Ešte pred tridsiatimi rokmi potreboval vymyslieť ako sa z jednej hviezdy dá dostať na inú hviezdu, a keďže na zemi lietajú lietadlá a sú letiská, vymyslel stroj ktorý by fungoval tak ako lietadlá ale aby fungoval vo vesmíre. V celom vesmíre nastal veľký bum keď sa dozvedel čo za stroj vymyslel a tiež sa to začalo používať v celom celučičkom vesmíre. Iľko ešte zahol doprava do ulice Amsterdam, tam býva jeho dobrý kamarát Miro Zimník, ktorý mu vždy pomáha postarať sa o Zuzanku.., „A ty tu čo robíš?“ s údivom sa opýtal Miro. „Zuzana zase niečo vyviedla a tak musím ísť preč, viac ti povedať nemôžem, teraz na to čas fakt nemám.“ „Aspoň mi povedz kam ideš“ Zvedavo povedal Miro. „Na planétu Zem.“ Miro dobre že oči nevypúli, „ale tam si bol naposledy pred dvesto rokmi!“ Iľko si len povzdychol, rozlúčil sa

s Mirom a vydal sa na cestu. Keďže cesta na Zem trvá naozaj veľmi dlho, vybral tú najrýchlejšiu raketu akú kedy vyrobil a vydal sa na cestu. Podľa jeho výpočtov sa mal nachádzať na zemi tak za 3 dni, čo on nemohol pripustiť. Potreboval aby sa jeho raketa dostala na Zem za menej ako 3 dni, a preto potreboval vymyslieť plán ako posilniť svoju raketu. „Počkať, počkať..“ Pomyslel si. „Možno ani nemusím uvažovať ľudsky.. čo tak kúzelné!“ Nasadol na vesmírnu loď a pobral sa smerom na sever, do Magických Hôr. Vždy vravel že sa tam už v živote nevráti a hlavne ku osobe ku ktorej práve ide, ale kvôli tejto situácii musel urobiť výnimku.

Cesta našťastie trvala naozaj krátko a za približne dvadsať minút dorazil na najsevernejšiu horu vo vesmíre, čo znamenalo že aj najchladnejšiu. Hora bola posiatá tuhým snehom a ako na zavolanie začalo snežiť ešte viac ako dovtedy. Il'ko Sova vedel že sneh sa len tak z ničoho nič nezačal rútiť ale že Ernesta vycítila kto vstúpil na jej pozemok. Je to Baba Jaga ktorá po tisícky rokov žije sama s niekoľkými mačkami v skalnatej jaskyni. Kedysi boli najlepší priatelia, ešte keď boli mladí ale tak sa rozišli v zlom. „Ale, ale koho to tu máme..“ započul Ernestu. „Vylez mi z hlavy, okamžite!“ z plných pľúc zakričal. „Tak odíď z môjho pozemku“ s kľudom v hlase povedala ježibaba. „Potrebujem od teba niečo.. ale musíš ma pustiť do domu.“ Baba Jaga chvíľu rozmýšľala ale nakoniec sa rozhodla pustiť. Už niekoľko rokov nemala spoločnosť, a hlavne bola zvedavá čo od nej potrebuje. Keď si Il'ko pomyslel že ho Ernesta vidieť naozaj nechce pomaly kráčal naspäť, no zrazu sa pred ním zjavila obrovská jaskyňa. Bola trochu stará a otrášená ale stále bola kúzelná.. Jaskyňa bola zo začiatku tmavá a neskutočne chladná no čím bližšie bol tým teplejšie bolo. Pred sebou zbadal staré zhrdzavené dvere, pomaly chytil kľučku a stále rozmýšľal či toto je naozaj dobrý nápad.

S touto temnou vílou sa naozaj zahrávať nesmie a on jej hnev pocítil na vlastnej koži už niekoľko krát. Báł sa že túto situáciu týmto ešte zhorší, ale na výber veľmi nemal a tak kľučku nakoniec stlačil. Ako prvé mu udrela do nosa vôňa varenia, toho veľmi prekvapilo vždy si myslel že Ernesta variť buď nevie alebo sa jej jednoducho nechce. Pred sebou zbadal dlhší drevený stôl plný dezertov, krčah vína, ovocia, mäsa, ryže, zemiakov a okolo neho tri mačky, čierne ako uhlie. Bola to malá izbička a na stenách boli staré čarodejnícke obrazy a znaky. Bola odjakživa krásna ale zo starobou prišli aj vrásky a šediny. Mala kratšie vlasy po pleciah, na čo nebol zvyknutý lebo ich mala vždy najdlhšie a najzdravšie zo všetkých dievčat. Mala zelené smaragdové oči, bolo v nich vidno trápenie a smútok a možno aj otázka ktorá ju prenasleduje celý život... Mala štíhlu nižšiu postavu a mala čierne trochu otrhané šaty, na nich mala hnedú blúzu s čiernymi gombíkmi. „Posaď sa“ navrhla.

Il'ko sa opatrne dotkol drevenej už trochu obhrýzanej stoličky. Pomaly ju odtiahol a sadol si na ňu. Pred nim sa zjavil tanier plný dobrého jedla, aj keď to jedlo vyzeralo neskutočne lákavo on Ernestu poznal, a vedel že to jedlo radšej jesť nebude. „Tak, hovor čo odo mňa potrebuješ?!“ zvedavo zo seba vyhl'kla Ernesta. „Potrebujem sa čo najskôr dostať na planétu Zem... a k tomu potrebujem teba.“ „No, počúvam“ s prefikánym úsmevom odpovedala. „Na Zem sa potrebujem dostať tak do dvoch dní, a preto od teba potrebujem nejaký prášok ktorý by posilnil moju raketu.“ „Hmmm...“ rozmýšľala Ernesta. „Tak dobre, ale musíš mi zo Zeme doniesť menší suvení... musíš mi doniesť zemskú kvetinu, ktorá rastie len na zemi. Rastie v Španielsku, v jaskyni podobnej ako táto, je jediná na celej zemi a ja ju nutne potrebujem.“ „Dohoda.“ odpovedal, aj keď vedel že do Španielska určite nepôjde.. no usmial sa.

Ernesta pomaly vstala od stola a šla priamo do rohu miestnosti, kde bola čierna roztrhaná záclona, odtiahla ju a vzápätí sa pozrela na Il'ka, pohľadom mu ukázala že smie ísť za ňou. Keď odhrnul záves uvidel veľkú miestnosť plnú kvetín, elixírov, uväznených zvierat a kotol v ktorom bol nekonečný zdroj vody. Ernesta stála pri veľkej skrini plnej zaprášených kníh, po chvíli ticha a skúmania vybrala opatrne hrubú knihu na ktorej boli nakreslené znaky pre bosorky. Oprášila ju a pokojne otvorila, kniha mohla byť stará aj niekoľko stáročí a vybratá mohla byť aj po prvýkrát. Prelistovala knihu a popri tom hľadala ingrediencie ako je pierko, bylinky, mesačné svetlo, jedovaté bobule a zlatý prášok. Lusknutím prsta sa začala voda v kotly variť a Ernesta začala hádzať ingrediencie jednu po druhej.

„Nevedela som že máš vnučku.“ prekvapeným pohľadom odvetila Ernesta. Il'ko sa trochu urazene pozrel na starú priateľku. „Prepáč, prepáč už sa ti do hlavy motať nebudem.. to kvôli nej ideš na planétu Zem?!“ Il'ko len sklopil zrak a bol ticho.. „Vypila jeden z tvojho jedovateho elixíru.. že? A teraz musíš vyrobiť protilátku.“ Po pridaní všetkých ingrediencií začala začarovávať elixír, farba sa z priehľadnej vody premenila na fialovo vyzerajúcu látku. Ernesta si zobrala priehľadnú fľaštičku a tekutinu preliala do nej. „Takže jediné čo musíš urobiť je že s týmto elixírom poleješ tu tvoju raketu, ale nechaj si aspoň polovicu, aby si mal aj na cestu naspäť“

„Dobre rozumiem, a ďakujem“ A nezabudni na kvetinu“ pripomenula mu ešte. No to už bol skoro vonku a pripravoval si v hlave plán ako sa čo najskôr dostane na Zem. Rýchlim krokom sa dostal ku svojej vesmírnej lodi a opatrne ju polial elixírom. Potom si sadol do rakety a keď vyštartovala išla takou rýchlosťou že nevedel už ani na akom mieste je a kde bol. Po piatich hodinách cesty bol už mierne vyčerpaný ale vedel že je blízko a tak sa nevzdával.

Po ďalších troch hodinách zbadal Zem a veľmi sa potešil. Na Zemi bol naposledy pred dvesto rokmi čo je naozaj dlhá doba a tiež ho zaujíma čo sa na planéte zmenilo. Po hodine už lietal nad Zemou a rozhliadal sa široko ďaleko, videl nádhernú prírodu a vždy vravieval že planéta Zem patrí medzi najkrajšie vo vesmíre. No potreboval objaviť miesto na ktoré môže pristáť so svojou vesmírnou loďou, ale hlavne potreboval aby ho nikto nezbadal. Opatrne a hlavne nenápadne pomaly pristával medzi husté stromy. Po pristáti si vydýchol ale vzápätí nastal ďalší problém. Kam schová vesmírnu loď, takýto vynález ľudstvo ani poznať nesmie, nastal by zmätok a hlavne by Il'ko porušil jedno zo základných a najdôležitejších pravidiel... jednotlivé planéty, hviezdy, svety, dráhy či už vesmíry sa nesmú prelínať čiže ak chceme navštíviť druhú planétu, planéta by nemala poznať to čo druhá pozná. Chvíľu rozmýšľal kam raketu schová ale zrazu ho rozptýlili motýliky, čosi také vo vesmíre nemajú. No rozhodol že najlepšie bude ak to tu trochu preskúma a tak si z vesmírnej lode vybral kufor a šiel tam kam ho nohy zaviedli.

Asi po pätnástich minútach objavil cestičku a zbadal domček. Bol celkom malý no zato vyzeral naozaj pekne, ešte aj pred domom bola záhradka a vyzeralo že tam žije človek ktorý si potrpí na takýchto veciach. Pomyslel si že vyskúša zaklopať aspoň zistí kde presne sa nachádza. Il'ko odvážne zaklopal, po pár sekundách sa ozvalo hlasné: "IDEEEEEEEEEM!!!" O niekoľko sekúnd otvorila dvere pribratšia staršia žena, mala hnedé zničené vlasy zopnuté štipcom. Oči mala hnedej výraznej farby a na tvári mala široký úsmev. Na sebe mala šaty s kvietkovaným vzorom a na nich prehodenú zásteru celú špinavú. „ Uuu, nevedela som že prídete takto skoro pán poštár. Ja som Elena, teší ma.“ vystrela priamo ruku pred seba a čakala keď mu ju Il'ko opätuje, no čakala márne on len približne pozeral na ňu a na jej ruku. Ruku pomaly vrátila dole. Asi minútu na seba len tak hľadeli a trápne sa na seba usmievali. „Hmm.. Prepáčte moje meno nie je pán Poštár.. asi ste si ma s niekým splietli, ja.. teda moje meno je Il'ko Sova.“ „Ouu ahaa.“ trápne zo seba vydala Elena. „Tak.. teda... čo odo mňa potrebujete, poznáme sa?..“ „Nie.. nepoznáme, ale stratil som sa a preto potrebujem vedieť kde som, koľko je hodín a tiež kde rastie najbližšie vlčí mak..“ „ Ooo jasné takže je okolo sedem ráno a práve sa nachádzate v meste Poprad, a vlčí mak.. tak to vám povedať naozaj neviem, ale ak správne viem tak vlčí mak rastie na lúkach a keďže ste teraz v lese tak lúka bude niekde ďalej.“ „ Páni...vy sa ale vyznáte, ďakujem.. naozaj veľmi pekne.“ Láskavo sa pousmal. „ Žiadny problém, keby ste vedeli aký ľudia mi tu každý deň vyklopávajú ale keďže bývam jediná takto hlboko v lese mávam tu veľa návštevníkov.“

Niektorí sa tu stratili, alebo zbadali medveďa a utekali sa schovať práve tu alebo ľudia ktorí sem prídu kempovať a zistia že tu nemajú záchody... Čo vám budem hovoriť mám tu veselo.. hoci som sem išla si oddýchnuť, mám tu viac starostí ako v meste.“ Il'ko sa celý čas veselo usmieval na Elenu, hoci jej polovicu preslovu nerozumel. „Ale no tak predsa nebudete stáť vo dverách.. pod'ťe na kávu.. práve som sa ju chystala robiť..“ Il'ko len prikývol hlavou aj keď absolútne nevedel čo vôbec káva je ale aj tak vstúpil do domácnosti. Hneď ako vstúpil na tvári sa mu zjavil úžas, tak krásne usporiadaný a uprataný dom nevidel po celé stáročia. Každý kút či každé miesto bolo neskutočne čistučké, na žiadnej polici ani na stole nebol žiadny prach a nikde nebol ani kúšтик špiny či nečistoty. Dom nielenže bol čistý bol aj nádherne zariadený, mal krásne výrazné farby a pohodlne vyzerajúce pohovky. Do kuchyne viedla krátka široká chodba vyplnená fotkami. Kuchyňa bola naozaj obrovská a tiež bolo vidno že si na nej dáva majiteľka najviac záležať. Bola zladená do bielo zelenej farby a tiež bolo rovno pri nej obrovské okno a obrovské priehľadné odsúvacie dvere cez ktoré bolo vidno na terasu a záhradku.

On ten celý čas prekvapivo hľadel všade okolo seba a tiež rozmýšľal či je vôbec možné, aby také niečo existovalo. Sadol si na jednu z barových stoličiek pri pulte a usmieval sa. Elena zapla kanvicu a pozrela sa naňho. „Vyzeráš vyčerpane... tú cestu mrháš len za tým vlčím makom alebo si sa len teraz rozhodol že sa chceš premeniť na vlka?“ so smiechom v hlase povedala Elena. „Halooo... aj ja som tuu.“ Otrávene povedal pätnásťročný chalan. „Ouu.. prepáčte toto je môj syn.. Oliver.“ „Teší ma. Moje meno je Il'ko Sova.“ „Dobre?! Nikto sa nepýtal.“ Ironicky poznamenal Oliver. „Správaj sa slušne.“ S úsmevom na tvári povedala Elena. Zase nastal ten trápny okamžik ticha ale našťastie zapískala kanvica a tak zaliala kávu do dvoch hrnčekov. Medzitým Oliver odišiel naspäť do svojej izby. „Naozaj sa zaňho ospravedlňujem, je taký od smrti manžela.“ Poznamenala Elena. „To je v poriadku, tiež by som sa mal ospravedlniť a tiež aj ísť.. ale bolo to fajn.“ Usmial sa na ňu. „Nie.. nie ved' ste sa ani nedotkli kávy.“ „Musím ísť, ale bolo mi potešením vás poznať.“ Pomaly vstal z barovej stoličky a vydal sa ďalej na cestu.

Bolo pól ôsmej a slniečko žiarilo ako nikdy predtým. Vonku bolo nádherne a to bolo len ráno, vtáčiky si spievali a všade navôkol voňala kôra stromov. Bol šťastný, plán mu vychádzal čo bolo trochu čudné lebo niekedy sa to všetko pokazí ale našťastie mal plán B. Plán A bol taký že sa čo najskôr musí dostať na lúku kde rastú vlčie maky, potrebuje odtrhnúť aspoň sedem aby mal dostatok na elixír a potom sa už len potrebuje dostať domov a problém sa vyrieši. Cestičkou sa nakoniec vybojoval z hustého lesíka a pred sebou uvidel polia, boli

dlhé niekoľko kilometrov a slniečko už začalo páliť. Ale tak iná možnosť nebola, a tak dlhé dve hodiny kráčal cez obrovské pole. Keď konečne prešiel cez pole uvidel pekný veľký farmársky dom, mal červeno bielu farbu.

„HEJ. VYPADNI Z MOJHO POZEMKU!!“ Zakričal na Il'ka neznámy muž, no pravdepodobne to bol farmár. Mal veľký slamený klobúk a bol starší a tiež vyzeral ako mrzutý starý pán. Mal vrásky a vyzeral že je naozaj smutný a sám. Mal bielu košeľu a na nej mal čiernu bundu, mal modré tepláky a bol naozaj nahnevaný. „POČKAŤ TY SI MI POŠLAPAL CELÉ POLE?!?“ „Ja.. ja sa naozaj ospravedlňujem, nevedel som že je to vaše pole ani že je to súkromný pozemok..“ Vykoktal zo seba. „Láskavo OKAMŽITE VYPADNITE INAK ZAVOLÁM POLÍCIU!!“ „Áno, áno ale potrebujem vedieť kde je lúka vlčích makov.. a potom už naozaj pôjdem preč z vášho pozemka...“ „Je to kvet ktorý je zákonom chránený, čiže ak by niekto zistil že si ukradol vlčí mak musel by si zaplatiť pokutu.. čiže byť tebou ten kvet by som netahal.“ „Nie čosi... ja som sa len pýtal.“ Il'ko čo najrýchlejšie zmizol a ešte stále rozmýšľal čo môže byť polícia.. Žeby nejaký magický predmet ktorý ho zje?! Kráčal, kráčal dlhou cestou a naozaj nevedel ani kam ide, len dúfal že nájde vlčí mak.. Slnko začalo neskutočne piecť a on sa začal pomaly ale isto vzdávať.. Vo chvíli keď už ani nedúfal uvidel lúku a nebola to hocijaká lúka bola posiata vlčím makom.

Mohol zobrať rastlín koľko chcel a aj cez to by nikto nevedel že zmizli. Neváhal a rýchlo nazbieral sedem vlčích makov aby mal do zálohy. Vybral svoj kufrík a všetkých sedem vlčích makov opatrne vložil do neho. Kufor čo najrýchlejšie zatvoril a ešte raz sa okolo poobzeral, našťastie nikoho nevidel a tak sa čo najskôr pobral domov. Cesta naspäť trvala omnoho kratšie ako si myslel, ale bol na seba hrdý, čakal, že to bude náročnejšie. Pomaly sa začalo stmievať a zrazu uvidel ten najkrajší dom aký kedy videl, a to ho presvedčilo, že je blízko k svojej rakete..

Veď Il'ko tam nechal raketu úplne bez dozoru.. je viac než možné, že ju niekto uvidel, a to by mal obrovský problém. Zrýchlil do kroku lebo sa naozaj zľakol a keď sa objavil na mieste kde raketu nechal.. NEBOLA TAM, a to bol neskutočný príser veď ako sa dostane za Zuzankou.. kto sa bude o ňu starať a ako sa Il'ko vráti na hviezdu Bajusovo!?...